చెడిన ఆడది—ఆరిన దీపం

సికిందర్

గోడ దూకాడు ప్రకాష్.

చేతిలో సంచి పట్టుకొని వేగంగా వురికాడు లోపలికి.

అతడి కళ్ళు చురుగ్గా పరికిస్తున్నాయి. మెదడు ఎలర్టుగా వుంది. చీకట్లో ఆ దీపాలు వెలుగుతున్న బంగళాకేసి దౌడు తీస్తున్నాడు, మరి ఎటూ చూడకుండా.

అతను బంగళా సమీపిస్తూండగా, లోపలినుంచి పరుగు పరుగున ఒక ఆకారం వచ్చి చేరుకుందతన్ని, అలికిడి అవ్వని అడుగులతో.

పక్కకు తప్పుకొని, కాస్సేపు ఇద్దరి మధ్య గుస గుసలు—రహస్య సమాలోచనలు.

పరిసరాల్లో ఎక్కడా చడీచప్పుడూ లేదు. బంగళాలో మానవ సంచారం లేదు. దీపాలు మాత్రం వెలుగు తున్నాయి, నిశీధిలో నక్షత్రాల్లా.

మాటలయ్యాక ప్రకాష్ సంచిలోంచి కెమెరా తీశాడు. దాన్ని ఆ ఆకారానికిచ్చి, ఆ ఆకారం ఇచ్చిన సూచనలతో బంగళా వెనక్కి చేరుకున్నాడు.

వెనుక వరండా చేరుకుని, చప్పుడు గాకుండా తలుపు తీసుకుని లోపలికి ప్రవేశించాడు. ఎవరూ ఎదురుపడలేదు. ఆ గది దాటి పక్క గదిలో శబ్దాలు విన్పిస్తున్నాయి. అతను అటు కేసి నడిచాడు. తలుపు దగ్గరాగి, లోపలికి తొంగి చూశాడు—ఆమె వంట చేసుకుంటూ కన్పించింది.

ప్రకాష్ సంచిలోంచి పొడవాటి గుడ్డ, కొన్ని తాడు ముక్కలు తీశాడు.

సంచిని తలుపు దగ్గరే వదిలి, వాటితో అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ ఆమె వెనక్కి చేరుకున్నాడు గుట్టుగా.

ఆమె వంట చేసుకుంటోంది....

ఎందుకో ఆమె మెడ దగ్గర వెచ్చని స్పర్శకి గిరుక్కున తిరిగి చూసింది. అదురుపాటుతో కళ్ళు పెద్దవి చేసి కెవ్వున అరవబోయింది, కాని ప్రకాష్ చెయ్యి నోరు మూసేసింది. "అరవకు, బుచ్చమ్మా!" అన్నాడు, గుడ్డను ఆమె ముఖంమీదికి విసిరి, తల చుట్టూ లాగి బిగించి కడుతూ.

ఆమె నోరు మూసుకుపోయింది.

చేతులతో ఎదుర్కోబోయింది, ప్రకాష్ వాటిని మెలితిప్పి, వెనక్కి విరిచి తాళ్ళతో కట్టేశాడు. ఆమె గింజుకుంటోంది.

ప్రకాష్ ఆమెని దభీమని కిందికి పడవేసి, కాళ్ళు కూడా కట్టేశాడు.

ప్రకాష్ చేతులు విదిలిస్తూ లేచాడు.

స్టౌ మీద పొంగుతున్న పులుసులో ఓ గ్లాసుడు నీళ్ళు పోసి, చకచకా దారితీశాడు బయటికి, గుమ్మంలో సంచి అందుకుంటూ.

ఆమె భయ విహ్వాలయై చూస్తోంది.

చకచకా గదులు చూసుకుంటూ, తనకు సూచించబడ్డ గదిలోకి జొరబడ్డాడు. అతి మెల్లిగా తలుపు లాగి ఎబ్బా సేశాడు.

బెడ్ మీద ఆమె కిటికీవైపు తిరిగి, ఏదో నవల చదువు కుంటోంది. అతను పూర్తిగా దగ్గరయ్యేవరకు ఆమెకు తెలియదు. భుజం మీద వెచ్చగా ఏదో తగిలేసరికి తిరిగి చూసింది. గొంతెత్తి కెవ్వుమంది.

ప్రకాష్ నవ్వి, ఆమె నోరు మూశాడు. వంగి, ఆమె కళ్ళలోకి హేళనగా చూశాడు. అవి భయంతో విచ్చు కున్నాయి. గజగజ వణికి పోతోంది, అలాగే చూస్తూ. రక్తం మాయమై ముఖం తెల్ల కాగితంలా అయింది.

ప్రకాష్ చెయ్యి తీసేసి మళ్ళీ నవ్వాడు, హేళనగా.

"నువ్వు—నువ్వెలా వచ్చావ్?" అర్చిందామె కదల కుండానే.

"విడుదలై, పారిపోయి కాదు."

"నువ్వెప్పుడు విడుదలయ్యావ్?"

"నిన్ననే. నువ్వు మర్చిపోయి వుంటావు నా శిక్షా కాలాన్ని. నేను క్షణాలు లెక్కబెడుతున్నాను."

అప్పుడతని చేతిలో కత్తిని చూసిందామె.

ఆమె బెదిరిపోయింది. "ఏమిటది? ఏం చేస్తావు నన్ను?"

ప్రకాష్ నవ్వాడు, "చంపను. రుచి చూస్తాను."

ఆమె గభాల్న లేచి, "నేనరుస్తాను!" అని అరిచి

6

కిందికి దూకి తలుపు దగ్గరికి వురికింది.

వెనకనుంచి విసురుగా కదిలి రెండు చేతుల్తోనూ నడుము పట్టుకొని వెనక్కి తీసుకున్నాడు ప్రకాష్. "నువ్వెక్కడికీ వెళ్ళలేవు! నువ్వరిస్తే విన్పించుకునేవారు లేరు!"

ఆమెను తీసుకొచ్చి బెడ్‌మీద ఎత్తి పడేశాడు. "అమ్మోయ్!" అందామె.

"అంతే, అలాగే వుండు" అన్నాడతను, సంచి లోంచి తాళ్ళూ, గుడ్డలూ తీస్తూ.

"నీకు బుద్ధి చెప్పాలి!" అన్నాడతను నోరు కట్టేస్తూ. "నువ్వు కిక్కురుమనకుండా పడుండాలి! కదిలావంటే చెక్కేస్తాను నీ వొళ్ళు, ఈ చాకుపెట్టి!"

ఆమె చేతులు కూడా కట్టేసి కాళ్ళని చెరోవైపుకు లాగి బెడ్‌కి కట్టాడు.

అప్పుడు వెటకారంగా నవ్వి సిగరెట్ తీసి వెల్గించు కున్నాడు.

భయంతో, షాక్‌తో నిస్సహాయంగా చూస్తూన్న ఆమెని విజయగర్వంతో చూసి, బెడ్‌మీదెక్కి ఆమె బట్టలు ఒక్కొక్కటే లాగి కింద పారేయసాగాడు.

ఆమె కళ్ళు మూసుకుంది.

"గుడ్! కొన్ని విప్పినపుడు కొన్ని మూసుకుని వుండాలి—కళ్ళూ నోరూ మాత్రమే సుమా! నీకిప్పుడు నువ్వెరుగని నరకం చూపిస్తాను, చూడు...."

2

ప్రభాకరరావు కారాపి హారన్ కొట్టాడు.

లోపలి నుంచి ఎవరూ రాకపోవడం చూసి, అతను విసుక్కున్నాడు. రాస్కెల్! బద్ధకం యెక్కువైంది

పీళ్ళకి....మరోసారి కొట్టాడు. అయినా జాడలేదు. లైట్లే కన్పిస్తున్నాయి ఇంట్లో, మనుషుల్లేరు.

కారు దిగి, కసురుకుంటూ వెళ్ళి తనే గేటు తీశాడు. మళ్ళీ కారెక్కి స్టార్టుచేసి లోపలికి పోనిచ్చాడు. పోర్టికోలో ఆపి దిగుతూ, అక్కడే చూశాడు—కుడివైపు, పూలకుండీల ప్రక్కన పడివున్న ఆకారాన్ని.

కలవరపడి, గబగబా వెళ్తూ, "ఏమిట్రా ఇది, భాస్కర్?" అన్నాడు.

పనివాడు భాస్కర్ మాటరాక తల ఎలాగో వూపాడు.

రావ్ వంగి గబగబా నోట్లో గుడ్డలు తీసేసి, "ఏం జరిగిందిరా?" అన్నాడు ఆందోళనగా. అతన్ని లేవబెట్టి చేతి కట్లు కూడా విప్పేశాడు.

భాస్కర్ వణుకుతూ బెదురుగా చూశాడు. ఏదో చెప్పడానికి ప్రయత్నించాడు. మాట రాలేదు. "చెప్పు, ఏం జరిగింది? చెప్పూ...." రావ్ అతన్ని కుదిపేస్తూ అరిచాడు.

"దొంగ....దొంగ, సార్!"

"దొంగా?....దొంగ వచ్చాడా?"

"అవున్సార్! నా తలమీద కొట్టి, కట్టి ఇక్కడ పడేశాడు!"

"ఏడీ....? ఎక్కడ?"

"ఇంట్లో కెళ్ళాడు, సార్!"

"ఎంత సేపయింది?"

"చాల సేపయింది సార్, గంట దాటింది!"

రావ్ ఇంట్లోకి పరుగెత్తాడు. వెనుక భాస్కర్ లేచి వురికాడు. ఇద్దరూ హాల్లోకి వచ్చి, అక్కడెవరూ లేక

పోవడం చూసి, బెడ్‌రూంకేసి ఉరికారు.

తలుపు తీసేవుంది.

లోపలి దృశ్యం స్పష్టంగా కన్పించింది....

రావ్ అదిరిపడ్డాడు. తలుపు మూసేస్తూ, "బుచ్చమ్మ ఏమైందో చూడు! దొంగ ఎటు వెళ్ళాడో వెతకండి!" అని భాస్కర్‌ని ఉరికించాడు.

భాస్కర్ పరుగుతీశాడు, తను చూసిన దృశ్యానికి కళ్ళు మూసుకుంటూ.

రావ్ గబుక్కున లోపలికి వెళ్ళి తలుపు లాగి మూసేశాడు. గడియి పెట్టేశాడు. గుండెలదురుతోంటే అతను, చెమటలు తుడుచుకుంటూ చూశాడు బెడ్ మీదికి.

ఆమె చటుక్కున కళ్ళు మూసుకుని ముఖం తిప్పుకుంది.

"నీల! నీల! ఏమయింది నీకు!" అతను ఆందోళనగా వెళ్ళి కట్లన్నీ విప్పేసి, లేపి కూర్చోబెట్టాడామెని. కింద పడ్డ బట్టలు ఆమె మీద కప్పాడు.

"ఏమైంది నీల, నీకు? ఏమిటిది?"

ఆమె హఠాత్తుగా అతన్ని చుట్టుకుపోయి ఏడ్వసాగింది....

రావ్ ఉద్రేక పడిపోయాడు. ఆమె ముఖాన్ని చేతుల్లో పట్టుకొని, "చెప్పు, చెప్పు ఎవడొచ్చాడు ఇంట్లోకి?" అన్నాడు.

"వాడు....వాడు....ఓహ్....!!!" ఆమె మళ్ళీ ఏడ్వసాగింది.

"ఎవడు వాడు? చెప్పు, నీకు తెలుసా?"

"ప్రకాష్...." అందామె వెక్కిళ్ళతో.

ఉలిక్కిపడ్డాడు రావ్. "ఏమిటీ!....వాడొచ్చాడా?

ప్రకాష్ ఇక్కడికి వచ్చాడా? నిన్నిలా...."

"అవునండీ! నన్ను.... నన్ను.... ఓహ్!!!"

రావ్ ఆవేశంతో వూగిపోయాడు. ఆమెను వదిలి తటాలున లేచాడు. అప్పుడే తలుపు మీద చప్పుడైంది.

"సార్! బుచ్చమ్మని వంటింట్లో కట్టి పడేశాడు! వాడెటు వెళ్ళాడో చూస్తాం...."

పరుగెడుతున్న అడుగుల చప్పుడు.

"వాడి అంతు చూస్తాను!" రావ్ పిడికిలితో గోడ మీద గుద్దాడు. హఠాత్తుగా ఫోన్ మోగింది.

వెళ్ళి, కోపంగా రిసీవరెత్తి, "ఎవరు!" అనరిచాడు.

నీల తల వంచుకు ఏడుస్తోందలాగే.

"హలో, నేను ప్రకాష్‌ని మాట్లాడుతున్నాను...."

రావ్ బిగుసుకు పోయాడు ఆ గొంతు విని. ఏమీ అనలేక పోయాడు.

"ప్రభాకరరావ్, ఇప్పుడు నీ పరిస్థితిని వూహించుకో గలను...." అంటోందా గొంతు. "తెలుసుకో, నిన్నెక్కువ మాట్లాడించను. రెండు ముక్కలు మాట్లాడి పెట్టేస్తాను. శ్రద్ధగా విను. నువ్వు నీ భార్య గొప్ప పతివ్రత అనుకుం టున్నావు. ఆ గుడ్డి నమ్మకంతోనే నన్ను జైలుపాలు చేశావు, జనంతో కొట్టించి. అదే పని ఇప్పుడూ చేయ బోతున్నావేమో....ఎందుకంటే నీ భార్యను నేను.... ఓహ్, నీకు తెలుసు ఏం చేశానో, నా కసి తీర్చు కున్నాను. నాకు తృప్తిగా వుంది.

ఇప్పుడు నువ్వు కసెక్కిపోయి అప్పట్లోలా చేయ బోతున్నావేమో....కాలం ఒక్కలా వుండదు. ఆ పని చెయ్యకు. ఎందుకంటే నువ్వు పోలీసులకి చెప్పినా, రౌడీల్ని పంపించినా, ముందు నీ పరువు నడివీధిలో

వుంటుంది. ఇప్పుడున్న స్థితిలో — అంతకంటే ఘోరంగా నీ పెళ్ళాం ఫోటోలు కొన్ని నా దగ్గరున్నాయి. తెలిసిందా? ఇక నువ్వే ఆలోచించుకో....గుడ్ నైట్!"

3

ఫోన్ పెట్టేసి ప్రకాష్ బూత్ లోంచి బయటి కొచ్చాడు.

సిగరెట్ వెలిగించి, లోతుగా దమ్ములాగుతూ సాగి పోయాడతను. సక్సెస్! అతడి ముఖంలో తృప్తి, గర్వం వెలుగుతున్నాయి. గ్రాండ్ సక్సెస్! అనుకున్నాడు మళ్ళీ. అంతా అనుకున్నట్టే జరిగిపోయింది... తనకిప్పుడు అపాయం లేదు. ఆ రావ్ ఏమీ చేయలేడు. ఆ బిచ్ అంతకన్నా చేయలేదు. భాస్కర్ తోడ్పాటుతో విజయ వంతంగా ముగిసింది అనుకున్నది. ఆ బాస్టర్డ్ తీసిన ఫోటోలు బాగానే వచ్చి వుంటాయి.... జేబులో రోల్ ని తడుముకున్నాడు. రేపుదయం వీటిని ప్రింట్స్ తీసి సిద్ధంగా వుంచుకోవాలి.

అతను నడుచుకుంటూ తన గది వున్న వీధిలోకొచ్చాడు. అక్కడ అంతవరకూ బయట నిలబడి మాట్లాడుకుంటోన్న ఆడవాళ్ళు, గబగబా లోపలికి వెళ్ళిపోసాగారు. మగ వాళ్ళు గుసగుసలాడుకోసాగారు అతన్ని చూసి. ప్రకాష్ కి పట్టరాని కోపం వచ్చింది. వీళ్ళెవరూ తనవారు కాక పోయి బ్రతికిపోయారు. లేకపోతే బయటికి లాగి చితక బాదేసేవాడు పట్టుకుని! ఏమిటసలు వీళ్ళ ఉద్దేశ్యం? తను దుర్మార్గుడనే? తను చేసిన తప్పేమిటని? నిర్దోషులు జైలు కెళ్ళారూ? ఒక్కరూ నమ్మరేం తనని? మూర్ఖులు వీళ్ళంతా!

గదికొచ్చి ప్రకాష్ లైటు వేయకుండానే పక్కమీద

బోర్లా పడ్డాడు.

బరువుగా కళ్ళు మూసుకొని నిద్రకోసం ప్రయత్నించ సాగాడు.

తను సాధించిన కార్యానికెంతో తృప్తి మనశ్శాంతిగా వున్నా, ఒకవైపు గతం గురించి ఆలోచనలు అతన్ని కలిచివేయసాగాయి. ఈ కళంకం పోదు తనకి! తను రేపిస్టు! తనని నమ్మరు, గౌరవించదిక ఈ లోకం!

నీల! అవును, ఆ బిచ్ తనకీ పరిస్థితిని తెచ్చింది!

ఏ ముహూర్తాన ఆమె తన టాక్సీ ఎక్కిందో, అదే తన అధోగతికి నాంది అయింది.

అది మొదలై నాలుగు నెలలైంది.

ఆ రోజు సాయంత్రం, అందరు ప్యాసింజర్ల లాగే ఆబిడ్స్‌లో ఆమె తన టాక్సీ ఎక్కి పోనివ్వమన్నప్పుడు, తను రొటీన్‌గానే దాన్ని తీసుకున్నాడు.

కానీ ఇంటికి మార్గంలో ఆమె మరోలా బయట పడింది___

ఆమె ధోరణి, మాటలు తనకి వింతగా, కొత్తగా అనిపించాయి. ఏ ప్యాసింజరూ అలా మాట్లాడలేదు.

ఆమె షాపింగ్ చేస్తున్న ధోరణిలో దారిపొడవునా తనని ప్రశ్నించింది. పేరేమిటి? వూరేమిటి? యెవరు తనవాళ్ళు? ఎంత అనుభవం డ్రైవరుగా? సొంతమా టాక్సీ? బాగుందా సంపాదన?..ఇలా అంతులేకపోయింది.

ప్రకాష్ విస్తుపోతూ కూర్చున్నాడు. తను అంగడిలో వస్తువా? సహనంగా అన్నిటికీ చెప్పాడు.

అప్పుడామె ఆసక్తి మరింత పెరిగింది.... ఇన్ని అర్హతలుండీ ఇదేం జీవితం? ఈ టీ నీళ్ళ జీతానికి ఈ శ్రమంతా ఎందుకు? దీన్ని వదిలేసి రాకూడదూ, తమ ఇంట్లో కారుకి

డ్రైవరు కావాలి? జీత భత్యాలు బ్రహ్మాండం! శ్రమ ఇంత వుండదు. సరేనంటే రేపే మా వారికి చెప్పేస్తాను, మరి ఆలోచించుకుని ఫోన్ చేస్తావా, నెంబరిస్తాను?

ప్రకాష్ ఉద్రేకపడ్డాడు. ఎక్కువ ఆలోచించలేదు. తను అంగడిలో వస్తువే. ఎవరెక్కువ ఇస్తే అక్కడికి పోతాడు.

నిజంగా తనకా టాక్సీ ఉద్యోగం ఏమీ నచ్చ లేదప్పుడు. తన కష్టాలు తలచుకున్నప్పుడల్లా ఆ పిసినారి ఓనర్ని పీక పిసికేద్దామనిపించేది. వాడి టాక్సీని కొండ మీంచి దొర్లించి పారిపోదామనిపించేది....అప్పుడామె మాటలెంతో రుచించాయి.

మర్నాడుదయం ఆమె తనని భర్తకి పరిచయం చేసి చెప్పినప్పుడు, అతను వెంటనే అంగీకరించి ఉద్యోగ మిచ్చేశాడు. ఆమె మాటంటే అతనికి....

అక్కడ్నుంచీ మొదలైంది తన కొత్త జీవితం.

ఆ ఇంట్లో తనూ ఒకడయ్యాడు, ఆ నల్గురిలో. భార్యా భర్తలిద్దరు గాక పనివాడు భాస్కర్ (22), వంటగత్తె బుచ్చమ్మ (19). వీళ్ళే ఇంట్లో మొత్తం సభ్యులు.

ఆ భార్యా భర్తల మధ్య వయోభేదం-ఆమె ద్వితీయ కళత్రమనీ (26), అతడామెకు దాదాపు తండ్రి వయస్కుడనీ (55) తెలిపింది.

ఆ కారణంగానే నేమో, ఆమె అంటే అతనికి వల్లమాలిన ప్రీతి, ఆపేక్ష, గారాభం. ఆమెకూ అతని పట్ల ప్రేమా, గౌరవం, భక్తీ. కానీ భాస్కర్ అనేవాడు, 'నమ్మకు బాస్, ఆమె బిచ్!' అని.

తను ఆశ్చర్యపోయేవాడు. నమ్మలేకపోయేవాడు ఆ మాటంటే. ఎలా అవుతుంది ఆమె బిచ్? చూస్తేనే

గౌరవం పుట్టుకొచ్చే విగ్రహం, ఆకట్టుకునే మాట తీరు, ఆమె నుంచి నేర్చుకోవాలనిపించే ప్రవర్తన— ఇవన్నీ గల ఆమెని పట్టుకుని ఆ మాటంటే చావబాదేద్దా మనిపించేది భాస్కర్‌ని!

కానీ భాస్కర్ అంటూనే ఉండేవాడు. "ఆమెను నమ్మకు బాస్, నా మాట విను. ఆమెవన్నీ పైపై అలం కారాలే. ఆమె గురించి నీకేం తెలుసు? మొగుడూ అశక్తుడూ, మానసిక రోగీ అని తెలీక పప్పులో కాలే సింది పాపం— పెళ్ళాడేసింది. ఇప్పుడిక వేడి కోసం వెతు క్కుంటోంది. నాకే గాలం వేసింది తెలుసా? కాదన్నాను నేను. దొరికిపోతే నాకే కదా పడేది? మొగుడెంత మ్యాట్ర లైనా ముక్కోపి, నా మెడ విరిచి పడేస్తాడు రోడ్డు మీద! మొదటి భార్య పిల్లలూ! పిల్లలూ! అని కలవ రిస్తూనే కన్ను మూసిందట పాపం. ప్రసాదించలేడని తనకి తెలుసు. ఇప్పుడీ పడుచు పెళ్ళాం నా కారణంగా ప్రసవించిందంటే — బాబోయ్ — నువ్వే వూహించు పరిస్థితి! తల్లి కావాలనే తపనతో తెలివి తక్కువ పనులు చేస్తారు బాస్ కొందరు. ఆమె నసలు నమ్మడానికి వీల్లేదు. చాలా బరి తెగించిన మనిషి."

ప్రకాష్‌కి కొద్దిరోజుల్లోనే భాస్కర్ మాటలు నిజమని తెలిసిపోయింది. భర్త ఇంపోటెంట్. భాస్కర్ లాంగని ఘటం. మరి తను? తను సరికొత్త ఐటమ్!

ప్రకాష్ పసిగట్టాడు, ఆమె ప్రవర్తనలో క్రమంగా వస్తున్న మార్పుని.

ఆ చూపులు—అలా తననెవరూ చూడలేదు.

ఆ నవ్వు—తనని చూసి అలా యెవరూ నవ్వలేదు.

ఆ మాటలు—ద్వంద్వార్థాలు తన దగ్గరెవరూ ప్రయో

గించలేదు.

ఆ స్పర్శ—తననెవరూ అలా స్పృశించలేదు.

ఒక రాత్రి—ఏదో రహస్య సైగ. దగ్గరికెళ్తే ఫలాన సైముకి బాల్కనీ కింద వుండమని ఆజ్ఞ.

ఆ రాత్రి—తనకి దురదృష్టం తెచ్చిన రాత్రి—ఆమె కోరికను తిరస్కరించాను.

అంత చులకనయ్యానా? నా అందం పనికి రాలేదా? ఆగు నీ పని చెప్తాను! అప్పుడు భీభత్సం .... చీరా జాకెట్టూ చింపుకుని మీదపడి ఆర్తనాదాలు..అయ్యయ్యో! అయ్యో! ఏమండీ! ఏమండీ! ఇలా రండీ! నన్ను కాపాడండీ! ఎక్కడున్నారండీ... త్వరగా రండీ! ఈ దుర్మార్గుడు చూడండీ నన్ను .... నన్నూ .... అయ్యయ్యో .... అయ్యో....

అంతే!

అప్పుడు క్షణాల్లో అంతా జరిగిపోయింది.

మేడమీంచి భర్త పులిలా వచ్చాడు. ఆమె నుంచి తనని దూరంగా లాగి డొక్కలో తన్నాడు. మళ్ళీ పట్టుకుని దబదబా బాదేసి బయటికి నెట్టాడు. భాస్కర్, బుచ్చమ్మా నోళ్ళు తెరుచుకొని చూస్తున్నారు. గొడవ విని ఇరుగు పొరుగు వచ్చి చేరారు. ఆమె భర్త తననింకా పచ్చడి చేస్తున్నాడు. వచ్చిన వాళ్ళూ తలో చెయ్యీ కలిపారు. ఉతికి, ఉమ్మేసి, పట్టుకెళ్ళి జైల్లో పారేసేదాకా వూరుకోలేదు వాళ్ళంతా!

4

ఉదయం నిద్ర లేచి ప్రకాష్, ముఖం కడుక్కుని సిగరెట్ వెల్గించాడు.

అతి వేడెంతో రిలీఫ్ ఫీలవుతున్నాడు. రాత్రి తీర్చుకున్న

పగ అతడికెంతో సంతృప్తి నిస్తోంది. అయినా యింకేదో లోటు తోస్తోంది.... కళ్ళముందు వాళ్ళు ముగ్గురు మెదులు న్నారు. ఆ గుడ్డికన్ను మేజిస్ట్రేటూ, నడ్డిలేని ఇన్‌స్పెక్టర్, జిడ్డు మొహం ప్రాసిక్యూటర్.

వీళ్ళు ముగ్గురు కూడా తన న్యాయస్థానంలో దోషులే. వాళ్ళని క్షమించెయ్యమని ఘోష పెడుతోంది మనసు.... వాళ్ళు చట్టం పరిధులకు లోబడే వ్యవహరించారు. వాళ్ళ తప్పులేదు. ఆరోపణ అబద్ధపుదే. కాని ఆ పరిస్థితుల్లో ఆడదాని మాటకున్న చెల్లుబాటు మరి దేనికీ లేదు. అలాటి అవకాశాన్ని కల్పించిన సృష్టికర్తకే విధించాలి శిక్ష!

తనిక ఈ నీతి పుటలు తిరగేసేయాలి. కొత్త అధ్యాయం తెరవాలి. ఇక్కడనుంచి కొత్త జీవితం ప్రారంభమవుతుంది కొత్త ఉద్యోగం, కొత్త మకాం, కొత్త వాతావరణం. ఇంకా ఈ గదిలో వుండకూడదు. మరో గది చూసుకోవాలి. అప్పుడే వుద్యోగం సంగతి. ఉన్నట్టుండి ఎలా వస్తుంది వుద్యోగం? మళ్ళీ ఆ పిసినారి దగ్గరికే పోవాలా ఉన్నావుమంటూ? తన సంగతి తెలిసిందా వాడికి? తెలిసే ఆదరిస్తాడా? చూడాలి.

ఆ తర్వాత రెండు రోజులూ ప్రకాష్ గది వెతకడంలో వుండిపోయాడు. మూడోనాటికీ గది దొరికే ఆశ కన్పించలేదు. గది బాగుంటే అద్దె కుదరదు. అద్దె కుదిరితే గది బాగుండదు. ఈ ప్రపంచంలో ఏ రెండూ కుదరవేమో? ఎందులోనో దూరిపోవాలనుకుంటూ, నాల్గో రోజు ఉదయం పిసనారి సంగతి చూద్దామని వెళ్ళాడు.

పిసినారి సర్దార్ కి అంతా తెలుసు. "ఇంట్లో జొరబడి చేసినవాడివి, రేపు నా బండిలో చెయ్యవని నమ్మకమేమిటి భాయీ! ముందు పాదీ చేసుకో పో!"

అన్నాడు.

ఆ సాయంత్రం గదిలో కూర్చుని తీవ్రంగా ఆలోచించసాగాడు ప్రకాష్. నాలుగురోజుల క్రిందటి సంఘటన పూర్తిగా మర్చిపోయాడు. అటునుంచి ఏ రియాక్షన్ లేకపోతే రావ్ తన హెచ్చరిక పాటిస్తున్నాడనుకున్నాడు. అంతకంటే యేం చేయగలడు—

ఇక ఆ నెగటివ్ ని ప్రింట్స్ తీసే అవసరమెంతని కూడా ఆలోచించాడు. పరిస్థితిని చూస్తే అవసరమనిపించడంలేదు. రావ్ నమ్మాడు తన దగ్గర ఫోటోలున్నాయని. అందుకనే రియాక్షన్ లేదు. ఆ నెగెటివ్ రోల్ ని పెట్టెలో పడేసి వుంచాడు.

ఇప్పుడతని ఆలోచనలు ఒక్కదానిమీదే వున్నాయి- సంపాదన ఎలా? ఉద్యోగమెక్కడ? ఇలా తనెక్కడికి వెళ్ళినా వెలివేస్తారా? తను నేరం చేసివుంటే దాన్ని ఒప్పుకుంటాడు. కాని నిర్దోషి అయివుండీ యిలా అవమానాలు పొందుతూంటే చెడ్డ కసి పుట్టుకొస్తోంది లోకంమీద!

అతడిలా అశాంతిగా గడుపుతున్న సమయంలో హఠాత్తుగా హారన్ వినిపించింది బయట. కిటికీలోంచి చూశాడు.

కారులోంచి ఆమె పిలుస్తోంది.

నీల.

5

ప్రకాష్ కలవరపడ్డాడు—

ఎందుకొచ్చిందీమె?

ఆమె మళ్ళీ చెయ్యూపి పిలిచింది.

ప్రకాష్ తలుపు తీసి బయటికి వెళ్ళాడు. వీధిలో

అంతా యిటే చూస్తున్నారు. అతను కసిగా కారు వద్దకి నడిచి ఆమెని చూశాడు—గాభరా పడ్డాడు.

"కారెక్కు, నీతో మాట్లాడాలి!" అందామె డోర్ తీస్తూ.

ఆమెనే చూస్తున్నాడు రెప్ప వేయకుండా. అతడి ఒళ్ళు జలదరించింది! అదేమిటి? ఆమె కేమయింది? ముఖ మెందుకలా వుంది? ఆ కన్నేమిటి అలా వాచింది? చెంప ఎందుకు గీరుకుపోయింది? నుదురు బొప్పికట్టిం దేమిటి? అరె, పెదవులు వుబ్బేయెందుకు? చేతులమీదా చర్మం చిట్లి ...ఓహ్!

ఇవి తను చేసిన గాయాలా? కావు!

"కారెక్కు ప్రకాష్, నీతో మాట్లాడాలి." అందామె మళ్ళీ.

ఆ చూపుల్లో భావలేమిటి?

ప్రకాష్ తేరుకున్నాడు. "ఓహ్, యేం మాట్లాడాలి?"

"ఇక్కడ కాదు, నాతో రా చెప్తాను!" అధికారం వుంది గొంతులో.

ప్రకాష్ కేదో స్ఫురించింది. డోరు మూసేస్తూ, "నాతో ఏం మాట్లాడుతావు. వెళ్ళిపో!" అన్నాడు.

ఆమె చుర చుర చూసింది. "చూడు మైడియర్ రేపిస్టూ, టైము వేస్టు చెయ్యకు. అది నీకూ నాకూ మంచిది కాదు."

"ఏ రకంగా?"

"చాలా రకాలుగా."

"అందులో ఆరోగ్యాన్ని కూడా నా?"

"కావచ్చు."

ప్రకాష్ ఆలోచించాడు. "సరే నీ కెందుకు భయపడాలి?" అని వెనక్కి తిరిగి గదిలోకి నడిచాడు. గబగబా పెట్టె తెరచి అందులోంచి ఫిల్మ్ రోల్ తీశాడు. తిరిగి పెట్టె మూసి, దాన్ని జేబులో వేసుకున్నాడు. అది రొుత్తుగా కన్పిస్తోంది. తీసి షర్టు చేతులు పైకిలాగి, ఎడమ చేతికి పైన దాన్ని దారంపెట్టి కట్టాడు. తిరిగి స్లీవ్ కిందికి లాగాడు. గుండీ పెట్టాడు.

అదిప్పుడు కన్పించడం లేదు.

వేగంగా బయటికొచ్చి గదికి తాళంవేసి కారెక్కి కూర్చున్నాడు. ఆమె స్టార్టు చేసింది. కారు పోతూంటే ఇరుగు పొరుగు, కాస్సేపట్లో ప్రపంచం వూహించని విపత్తులో పడిపోతుందన్నట్టుగా చూడసాగారు.

ప్రకాష్ ఆమెని గమనించసాగాడు. ఆమె మాట్లాడ లేదు. సీరియస్‌గా డ్రైవ్ చేస్తోంది. కారు మెయిన్ రోడ్డుమీది కొచ్చాక కొంత దూరం వరకూ ప్రకాష్ వెనక్కి వెనక్కి తిరిగి చూస్తూ కూర్చున్నాడు. చివరికి నిశ్శబ్దాన్ని ఛేదించాడు.

"నా ఆరోగ్యమే నీ ఆరోగ్యం. వెనుక నువ్వెవ ర్నయినా తెస్తూంటే, ఆ వెనుక నీ దురదృష్టం కూడా వస్తోందని గ్రహించు."

"పిచ్చిగా మాట్లాడకు!" అని మాత్రమే అందామె.

ప్రకాష్ మరోసారి వెనక్కిచూసి, ఎవరూ వెంటాడ్డం లేదని తెలుసుకుని, ఆమెతో అన్నాడు, "అంబర్ పేటలో నాకు చిన్న పనుంది—అక్కడికి పోనిస్తావా? వెంటనే వస్తాను."

"ఏం పని?"

"నా సొంత పని."

ఆమె మాట్లాడలేదు. సీరియస్‌గా ఏదో ఆలోచిస్తూ డ్రైవ్ చేస్తోంది. అంబర్ పేట వచ్చాక ప్రకాష్ చెప్పిన ఒక వీధి మొదట్లో కారాపిందామె.

ప్రకాష్ దిగి చకచకా నడిచాడు ఓ ఇంట్లోకి.

అయిదు నిమిషాల్లో అతను తిరిగి వచ్చేసి కారెక్కాడు.

ఆమె పోనిచ్చింది మాట్లాడకుండా.

ప్రకాష్ అన్నాడు, "నీవు ఫోటోలు పంపించడం మర్చిపోయాను నీలా."

"ఎలా తీశావా ఫోటోలు?" అడిగిందామె అతన్ని చూడకుండానే.

"అది అవసరమా?"

"నువ్వసలు తీశావా అని నా కనుమానం. నువ్వింకా అవి చూపకుండానే బెదిరిస్తున్నావు."

"లేదు. నేను తీశాననే నువ్వూ, నీ భర్తా నమ్ముతున్నారు. అందుకే నామీద ఏ యాక్షన్ తీసుకోలేకపోయారు."

"అవును రేపిస్టూ, మా ఆయన అలాగే భయపడిపోతున్నాడు. భయపడి నీ జోలికి పోకుండా నా భరతం పడుతున్నాడు రాత్రీ పగలూ! శీలం పోగొట్టుకున్నానని నాలుగు రోజుల్నుంచీ నన్ను ఒకటే తంతున్నాడు! కూర్చోనీయడు, లేవనీయడు. కూర్చుంటే తంతాడు, లేస్తే తంతాడు! అసలు కన్పిస్తే చాలు, పట్టుకు తంతున్నాడు...."

ప్రకాష్ తృప్తిగా నవ్వుకున్నాడు, బయటికి చూస్తూ.

చూసిందామె అది. "అలా నవ్వకు. నీ కది న్యాయం

కాదు."

"ఎందుకు కాదు? నీ కిలా జరగడం న్యాయమే."

ఆమె విసురుగా అంది. "అవును. నే నిన్ను అన్యాయం చేశాను. నిజమే! అందు కిప్పుడు బాధపడుతున్నాను. అప్పుడు నే నేం చేయను? ఆ పరిస్థితిలో ఇంకేం చేయను చెప్పు? నా....ఎలా అణచుకోను?"

ప్రకాష్ ఆమెని సూటిగా చూశాడు: "నువ్వు నిజంగా బిచ్ వే!"

"అవును అనుకో! అలాగే అనుకో! ఐ డోంట్ కేర్! అప్పుడు నువ్వు కాదంటే సహనం కోల్పోయి అలా చేసేశాను! ఆ క్షణంలో యేం చేస్తున్నానో నాకే తెలియదు! తర్వాత పశ్చాత్తాప పడ్డాను....కానీ మా ఆయన వూరుకోలేదు. నిన్ను జైలుకు పంపేవరకూ ఆగలేదు. ఇప్పుడు నువ్వొచ్చి యిలా చేస్తావని వూహించలేదు.... పగ తీర్చుకున్నావు నామీద. బాగుంది. మరిప్పుడు నాకేం జరుగుతోందో తెలుసా చూడు నే నెలా అయ్యానో! ఈ ముఖం చూడు! యీ వళ్ళు చూడు! ఈ చేతులు చూడు! ఎలా వుందో నా పరిస్థితి! అప్పట్నించీ అతడు నన్ను కొట్టని క్షణంలేదు—"

"నీకు నా సానుభూతి."

"అంతేనా? నన్నర్థం చేసుకుంటే మరింకేమీ చేయలేవా"

"నే నేం చేయాలి?....యెవరి ఖర్మ వాళ్ళనుభవించాలి."

కారు వరంగల్ రూట్లో వెళ్తోంది.

ఆమె యెవరూలేని చోటు చూసి రోడ్డు ప్రక్కగా ఆపింది: "నన్నర్థం చేసుకో ప్రకాష్. మర్చిపో గతాన్ని.

నీకు నేను చేసినదానికి నువ్వు నాకు చేశావు. ఇంకేముంది? సరిపోయింది లెక్క. ఇంకా ఎందుకిలా అసహ్యించుకుంటావు? ద్వేషిస్తావు? నన్నిప్పుడు క్షమించలేవా? నేననుభవిస్తున్నదానికి నిన్నేమీ నిందించడంలేదు. పరిహారం కోరడమూ లేదు. సాయపడమని వేడుకొంటున్నాను. అంతే. నా పరిస్థితి యింకెవరికీ ఎలా చెప్పుకోను? నవ్వుల పాలవుతాను...."

"నేను నీకేం సాయం చేస్తాను?"

"ప్రమాదం ఏర్పడింది నా బ్రతుక్కి!"

"అలాగా?"

"అవును, నా భవిష్యత్తు అంధకారం కాబోతోంది! నామీద ప్రేమ పోయిందతనికి.... బెదిరిస్తున్నాడు నన్ను! చెడిన ఆడది ఆరిన దీపమేనట! నన్నింక యింట్లో వుంచడట! విడాకులిచ్చేస్తాడట! లేకపోతే వెళ్ళగొడ్తాడట! లేదా చంపేస్తాడట! చిల్లిగవ్వ చేతికివ్వడట! అతని మాటలు వింటోంటే నాకు భయం పుట్టుకొచ్చింది. చాలా బ్రతిమాలాను. అతను మనసు మార్చుకునేలా లేడు. మానసిక రోగి పైగా! స్లీప్ వాకర్. రాత్రిళ్ళు నాకు నిద్రపట్టడం లేదు....నన్నేం చేస్తాడో తెలియదు, నిద్రలో లేచి! నాకేదేనా జరిగేలోపే పారిపోవాలనిపిస్తోంది ఇక్కడ్నించి...."

"పారిపో!" అన్నాడు ప్రకాష్.

"ఎలా? ఇలా పోయి ఎక్కడేం చేయను? ఎలా బ్రతకను?"

"మరొకడ్ని పెళ్ళాడేసెయ్!"

"ఆ పని చెయ్యను. పెళ్ళిలో మోసముంది. ఏ మగవాడెంత యోగ్యుడో ముందే తెలియదు. పైకి అందరూ

మోసగాళ్ళే. నాకు పిల్లలు కావాలి. ఇందాకా నువ్వను కున్నట్లు కోరికలు తీర్చుకోవడం కాదు. నేనంత నీచానికి దిగజారలేదు. ఇతన్తో నేనెంత మోసపోయానో తెలిశాక, విరక్తితో పిల్లలకోసమే ఇలా దిగజారాను—

"నాకు మళ్ళీ పెళ్ళీ పెటాకులూ వద్దు. ఇతన్తో జరిగింది చాలు. చేసిన తప్పు మళ్ళీ చేయను. ఇప్పుడు నా ఇష్టం వచ్చినట్లు బ్రతుకుతాను, ఇష్టంవచ్చి నందర్ని కంటాను. మరి, ముందు బ్రతుకు తెరువు ఒకటి చూసుకోవాలిగా?"

"అవును. అందుకు ఎక్కడన్నా వేయమన్నావా కన్నం నన్ను?"

"ఓహ్, అలా చేసి పారిపోతే వూరుకుంటాడంటావా అతను? వెతికి ఎక్కడున్నా పట్టుకుని చంపేస్తాడు. చావు నాకిష్టంలేదు. అలా నేనెందుకు చావుని కొని తెచ్చుకోవాలి, చెప్పూ?"

"అతను చావాలనుకుంటున్నావా అయితే?"

"ఓహ్, కాదు! కాదు, కాదు! బ్రతికుండనీ అతన్ని, ప్రకాష్, యెవర్నీ చంపే హక్కు లేదు మనకి. అతడు నన్ను పట్టుకోకుండా మాత్రమే ఆపాలంటున్నాను, అంతే."

"అంటే, నువ్వతని సొమ్ము దోచుకొని పారిపోతావు-కానీ—అతను నిన్ను పట్టుకునే ప్రయత్నాలేవీ చేయ కూడదు. అంతేనా?"

"అంతే. అవునంటే, ప్రకాష్, నువ్వలా చేయగలవా? ఈ మాత్రం తోడ్పడగలవా? ఈ నరకంనించి బయట పడతాను—నిన్ను జీవితాంతం మర్చిపోలేను. నీకూ కొంత ప్రతిఫలం ఇస్తాను, వూరికే వద్దు. ఇప్పుడెలాగూ నువ్వూ బ్రతుకు తెరువు చూసుకోవాలిగా...."

ప్రకాష్ ఆలోచనల్లో పడ్డాడు బయటికి చూస్తూ....
ఆలోచిస్తోంటే ఆమె మాటలు అతన్ని వశపర్చుకుం
టున్నాయి. ఆ మాటల్లో అర్థముందనిపిస్తోంది. అవి
సబబుగా తోస్తున్నాయి .... తను ఆమెకు చేసింది
అన్యాయమే, అవును. తనవల్లనే కదూ ఆమెకీ పరిస్థితి
ఏర్పడింది? తనకు చేసిన దానికి ఆమె పశ్చాత్తాప పడ్డా
నంది.

అలా ఆమె ఏ పరిస్థితుల్లో చేసిందో ఇప్పుడు బోధపడు
తోంది. కామాన్ని అణచుకోమనవచ్చు. కానీ మాతృ
త్వాన్ని నిషేధించడం ఎంత దారుణమైన విషయం!
తానప్పుడు కనికరించి—సహకరిస్తే ఏం పోయిందట!
యెందుకీ అర్థంలేని బోడి భేషజాలు? కోరివచ్చిన కాంతని
తిరస్కరించమని యెందులో చెప్పబడ్డ నీతి సూత్రమట?
బోడి నీతులు! బోడి హిపోక్రసీ!

ఇహ జరిగిందేదో జరిగింది. తనకు ఈమెవల్ల కీడు జరిగిం
దనుకుంటే ఈమె భర్తవల్ల కూడా జరిగింది. ఎక్కువే
జరిగింది. మరి అతన్ని గురించి తనేం ఆలోచించాడు? అతను
తిట్టినతిట్లు, తన్నిన తన్నులు యెలా మర్చిపోయాడు?
ఈమె మీద కసి తీర్చుకోవడంవల్ల అతడికేం జరిగింది?
అతడీమెమీద తన కసి తీర్చుకుంటున్నాడు!

కాదు, ఇలా కాదు.

అతన్ని ఏదో చేయాలి. అప్పుడే తనకు శాంతి. శారీ
రకంగా కాకపోయినా, మానసికంగానైనా జన్మలో
కోలుకోలేనంతగా కొల్లగొట్టాలి!

దానికి ఈమె చెప్తున్న దాంట్లో అవకాశం కన్పి
స్తోంది...

అతని ఖజానా ఖాళీచేసేందుకు ఈమెతో సహకరిస్తే

కదరదూ వాడి రోగం?

అందులో తనకొచ్చే భాగంతో ఖుషీగ్గా స్థిరపడవచ్చు ఇక జీవితంలో!

అవును, బాగుంది ఆలోచన.

అతని అంగీకారానికి ఆమె ఉప్పొంగిపోయింది.

"నా మొదటి బిడ్డకు నీ పేరే పెట్టుకుంటాను!" అంది.

"నీకు మార్గం ఆలోచించి రేపు చెప్తాను" అన్నాడతను.

ఇద్దరూ తిరిగి బయల్దేరారు. అంబర్ పేటలో మళ్ళీ దిగిపోయి ప్రకాష్ ఆమెను పంపేశాడు-రేపు సాయంత్రం ఇందిరా పార్కులో వుండమని.

ఆమె వెళ్ళిపోయాక ఫోటోగ్రాఫర్ మునీర్ ఇంట్లోకి నడిచాడు.

మునీర్ చూస్తూనే నవ్వసాగాడు.

"ఏమిటి?" అన్నాడు ప్రకాష్ కలవరంగా.

"నన్ను ఫూల్ చేయాలనుకున్నావా, భాయ్?" అన్నాడు మునీర్.

"ఏం జరిగింది?"

మునీర్ నవ్వాపుకుని, "ఆ రోల్-అసలు ఎక్స్‌పోజ్ చేయబడలేదు" అన్నాడు.

"ఏమిటీ ... అంటే?"

"దాన్నుపయోగించలేదు, భాయ్...." అంటూ ఫిల్మ్ రోల్‌ని చేతిలో పెట్టాడు మునీర్.

"ఏమిటి నువ్వనేది. మునీర్?"

"అందులో ఒక్క స్నాప్ లేదు, నువ్వు కొన్నట్టే వుంది."

ప్రకాష్ ఉలిక్కిపడ్డాడు, "నిజమా?"

"లేక నీతో పరాచికమా?"

ప్రకాష్ కొయ్యబారి పోయాడు. అతడికి ముచ్చెమటలు పోశాయి.

6

"బాస్! హాలో, హాలో, హాలో.... బాగున్నావా?"

"కూర్చోరా, బాస్టర్డ్."

"కంగ్రాచ్యులేషన్స్, బాస్! నువ్వు ఘటికుడివి!"

"ఎలా వుంది అటు రియాక్షన్?"

భాస్కర్ కూర్చుంటూ పగలబడి నవ్వాడు. ప్రకాష్ రెండు టీలకి ఆర్డరిచ్చాడు. రెస్టారెంట్లో చాలా రష్‌గా వుంది.

"అయ్యో బాస్, ఏం చెప్పను! యెలా చెప్పను!" భాస్కర్ పడీపడీ నవ్వుతున్నాడు. "భలే బాగు, నువ్వు చేసింది! ఆ రాత్రినుంచీ చూడాలి భాగోతం! గదిలోంచి గుభీ గుభీమని సౌండ్స్ వస్తూంటే. కుయ్యో మొర్రో మంటూ కుక్కపిల్లలా కుళ్ళి కుళ్ళి ఏడుపులూ! బలే మజాలే! వహ్వా, వండర్ఫుల్! కళ్ళు వాచిపోయిందనుకో బిచ్కి—"

"భాస్కర్, ఇప్పుడు నీ వీపు వాయించబోతున్నాను" అన్నాడు ప్రకాష్ కర్కశంగా, టీ అందుకుంటూ.

భాస్కర్ ఉలిక్కిపడి చూశాడు. "అయ్యో.... యెందుకు, బాస్?"

"నన్ను బాస్ అంటున్నావు, బాస్‌కి ద్రోహం చేయ వచ్చునా?"

"నేనేం చేశాను?" అయ్యో...."

ప్రకాష్ ఫిల్మ్ రోల్ తీసి ముందు పెట్టాడు.

భాస్కర్ తికమకగా చూశాడు దాన్ని, "ఫిల్ము చుట్ట...." అన్నాడు.

"దాన్ని ఏం చేశావ్?"

"ఫోటోలు గుంజాను, మొన్న. బాగా రాలేదా?"

"ఎన్ని గుంజావు?"

"అయిదు...." భాస్కర్ ఉలిక్కిపడ్డాడు, "బాస్, అవి బాగా రాకపోతే నన్ను కొట్టకు! నాకు తీయటం రాదనిముందే చెప్పాను...."

"నువ్వసలు తీయలేదని చెప్తున్నాను."

"బాస్!"

ప్రకాష్ చటుక్కున వంగి కాలరు పట్టుకున్నాడు.

"బాస్! జనంలో....కొట్టకు! కొట్టకు!"

ప్రకాష్ అలాగే పట్టుకుని, "నిజం చెప్పకపోతే ఇలాగే గొంతు నలిపేస్తాను...." అన్నాడు, కళ్ళలో నిప్పులు కురిపిస్తూ.

భాస్కర్ గజగజ వణికిపోయాడు. "నిజం....నిజమే చెప్తున్నాను.... నేను ఫోటోలు తీశాను!"

"కానీ ఇందులో ఒక్కటీ లేదు!"

"నేను అయిదు తీశాను!"

"అయితే తీసి రోల్ మార్చి వుంటావు, అవి నువ్వుంచుకున్నావు."

"ఓహ్....అయ్యో .... ఓహ్ .... అవి నేనేం చేసుకుంటాను?"

"ఏమైనా చేసుకుంటావు."

"లేదు, బాస్. నన్ను నమ్ము. నీకంత ద్రోహం చెయ్యను. నేన్నిన్ను పూర్తిగా—మనస్ఫూర్తిగా సహకరించాను. నన్ను నమ్ము బాస్ .... నాకే దుర్బుద్ధీ పుట్టలేదు"

కళ్ళ నీళ్ళు తెచ్చుకున్నాడు భాస్కర్.

ప్రకాష్ అతన్ని వదిలేశాడు.

"అయితే ఒక్కటే జరిగి వుండాలి—నా గదికొచ్చి యెవరో మార్చి వుండాలి."

"ఎవరు చేస్తారలా?"

"నీల—లేకపోతే నీ దొర."

"దొర—అతడికా ఆలోచన రాదు, బాస్. భార్యనే చితక బాదుతున్నాడు. నీ విషయం ఆలోచించలేడు. తప్పంతా భార్యదేనని...."

"నాకేదో కీడు జరుగబోతోంది...."

భాస్కర్ ఆవేదనగా చూశాడు. "అయ్యో.... బాస్, నీకీ కష్టాలెందుకు?"

"సానబెట్టేందుకు."

వాళ్ళిద్దరు విడిపోయారు. ప్రకాష్ తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ గదికి సాగిపోయాడు. కానీ మధ్య దారిలో అతడికేం జరుగనున్నదో తెలియదు. ఒక చీకటి సందులో అకస్మాత్తుగా చుట్టుముట్టాయి కొన్ని ఆకారాలు. ప్రకాష్‌కి తేరుకునే సమయమే చిక్కలేదు, ఎదుర్కొనే మాట అటుంచి.

కళ్ళు హఠానమైన స్పృహ తప్పి పడిపోయాడు క్షణాల్లో.

7

ఫోన్ పెట్టేసి, ప్రభాకరరావు నవ్వుకున్నాడు.

కళ్ళమ్మట నీళ్లొచ్చేలా నవ్వుకున్నాడు. నవ్వుకునీ నవ్వుకునీ కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు. అది దూరంనుంచి చూస్తున్న నీల బెదిరింది. ఆమె దగ్గరికి రావడానికి భయపడి, గదిలోకి మాయమైంది. ఫోన్ యెక్కడ్నించి

వచ్చిందో తెలియదామెకు. అతడలా యెందుకు నవ్వుతుంటున్నాడో అసలు తెలియదు.

"అలాగే జరగాలి, రాస్కెల్‌కి!"

అతడనుకుంటూ వుండడం విని ఉలిక్కిపడింది.

ఆ మర్నాడు ప్రకాష్‌కి అతికష్టంగా తెల్లారింది.

అతనికి ఒళ్ళు ఇంకా నొప్పులుగా వుంది. నయం! వాళ్ళు వట్టి చేతుల్తోనే దాడిచేశారు. లేకపోతే చచ్చిపోయేవాడే ఆ దెబ్బలకి. అతను బాధగా లేచి, అద్దంలో మొహం చూసుకున్నాడు. ఉలిక్కిపడ్డాడు. మొహమంతా ఎలా అయింది! బాగా వాచింది. నుదురుమీదా, గడ్డంమీదా వాపులు కనిపిస్తున్నాయి. చెంపలు ఎర్రగా వున్నాయి. కుడి కన్ను ఉబ్బింది. కింది పెదవి రెండింతలైంది....బాధ!

మంచం దిగి, తలపోటుకి రెండు ఆస్ప్రోలు వేసుకొని, నిలబడలేక మళ్ళీ వాలిపోయాడు. ఒంట్లో బలమంతా ఏమైంది? నడుము విపరీతమైన నొప్పి! వెధవలు, అప్పుడెక్కడ కొట్టేసున్నారో తెలియదు. ఇప్పుడు అంగుళం అంగుళం బాధే! బాస్టర్డు, ఎంతకు తెగించాడా రావ్!

రావ్! యూ ఫ్లాప్ మాస్టర్ జనరల్!

అతనికి భాస్కర్ మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. 'మొగుడెంత న్యూట్రలైనా ముక్కోపి! నా మెడ విరిచి పడేస్తాడు రోడ్డుమీద!'

నీకెంత పౌరుషం, యూ బ్లడీ ఇంపొటెంట్! పిడికిళ్ళు బిగించాడు ప్రకాష్. నా హెచ్చరికని లక్ష్యపెట్టక, నా గదిలో ఫిల్ము కాజేసి, నన్నే తన్నిస్తావా? నీకు మూడింది. ఇప్పుడు నిజంగా మూడింది. చూడు ఇప్పుడు నిన్నేం చేస్తానో, యూ సెన్స్‌లెస్ సిల్లీ

ఫూల్!

రాత్రి సంఘటనతో ప్రకాష్‌కి కోపం పెచ్చు పెరిగి పోయింది. దాన్ని అణచుకుని, ఏం చేయాలో శాంతంగా ఆలోచించడానికతనికి, రెండు లీటర్ల బియ్యం టాబ్లెట్లు అవసర మయ్యాయి.

అరగంట తర్వాత అతడలాగే పడుకుని ప్రశాంతంగా ఆలోచిస్తున్నాడు...సాయంత్రానికల్లా అతడి మెదడులో ఒక పథకం రూపు దిద్దుకుంది.

ఆ సాయంత్రం చెప్పిన ప్రకారం కలుసుకున్నాడు నీలని, ఇందిరా పార్కులో.

అతన్ని చూడగానే ఆమె గాభరా చెందింది.

ప్రకాష్ నవ్వి, "నిన్న నువ్వొచ్చావు ఇలా.... ఇవ్వాళ నా వంతయిందీ అవతారం!" అన్నాడు.

"నీ సెన్సాఫ్ హ్యూమర్ బాగుంది" అందామె నవ్వి. అంతలోనే ఆందోళనగా చూసింది, "ఏమిటిది, ప్రకాష్? ఏం జరిగింది? రాత్రి అతనికేదో ఫోన్ వచ్చింది .... పిచ్చి పిచ్చిగా నవ్వుకున్నాడు. అలాగే జరగాలి రాస్కెల్‌కి.... అనుకుంటూండగా విన్నాను... ఏమిటది?"

"నీ అనుమానం నిజమే, నీలా నన్ను కొట్టించాడు గూండాలతో."

"ఆ ఫొటోలు....!!"

"నేను ప్రింట్స్ తీయలేదు. అవసరం లేదనుకున్నాను. నీ మొగుడు ఆ రోల్‌ని నా గదిలోంచి కాజేశాడు..... లైవ్ రోల్‌ని ప్లాంట్ చేసి...."

"ఓహ్, ఎంతకు తెగించాడు!" ఆమె ఫూగిపోయింది. "నువ్వతన్ని వదలకూడదు ప్రకాష్! బుద్ధి చెప్పాలి!

ఇప్పుడు బాగా బుద్ధి చెప్పాలి!"

"స్లీప్ వాకర్.... మెంటల్ కేసు....మగతనం లేదు, మతిలేని పనులు చేస్తున్నాడు. చెయ్యనీయ్! అతను స్లీప్ వాకర్ కావడం మనకే మంచిదయింది...."

"అంటే....ఏమిటి ప్రకాష్?"

"నేనొక మార్గం ఆలోచించాను."

"ఏమిటది చెప్పు?"

"చెప్తాను. ముందు మనం వాటాలు మాట్లాడుకోవాలి...."

"చెప్పానుగా, నీకిస్తానని?"

"ఎంత, ఫిఫ్టీ ఫిఫ్టీయా?"

"అమ్మో....అంత వీలు కాదు!"

"ఎంత వుంటుంది లూటీ?"

"ఆరేడు లక్షలుండొచ్చు."

"హార్డు క్యాషేనా?"

"కొంత బంగారం కూడా...."

"నాకెంత ఇవ్వాలనుకుంటున్నావు?"

"ల...లక్ష?"

"రెండు చెయ్, సరిపోతుంది. ఒంటరిగాడ్ని. మిగిలిన నాలుగైదూ నువ్వుంచుకో. పిల్లా జెల్లా కోరికలున్న దానివి."

ఆమె క్షణం ఆలోచించి, "సరే—అలాగే" అంది.

"నువ్వు చచ్చిపోతావ్" అన్నాడు ప్రకాష్.

ఆమె ఉలిక్కిపడింది. "ఏమిటీ ...!!"

"నువ్వు చచ్చిపోతావ్."

"చచ్చిపోతానా....! ఓహ్, ఏమిటి నువ్వనేది?"

"శ్రద్ధగా విను. నువ్వు చచ్చిపోతావన్నాను. తప్పు

ముంది? యెవరమైనా చచ్చేవాళ్ళమే కదా? నువ్వు చచ్చిపోతావు. కానీ చావవు. చచ్చిపోయినట్లు నీ భర్త నమ్ముతాడు...."

"ఓహ్, సరిగ్గా చెప్పు!" అరిచిందామె.

"నువ్వు చచ్చిపోయినట్లు అతన్ని నమ్మించబోతున్నాం. ఇంకెలా గాలిస్తాడు నిన్ను? నోర్మూసుకుని— రిపీట్ — నోర్మూసుకుని పడుంటాడు నే చెప్పినట్టు! ఇంకా ఈ వయిసులో సంపాయించలేదు కదూ? కష్టపడి కూడబెట్టిందంతా కొల్లగొట్టేసే నెత్తీ నోరూ బాదుకుంటూ చస్తాడు! నాకదే కావాలి...."

"అవును. చెప్పు ప్రకాష్. నిన్నర్థంజేసుకున్నాను."

"నువ్వెళ్ళిపోయాక నీ భర్త నిన్ను గాలించకుండా, పోలీసు రిపోర్టు ఇవ్వకుండా వుండాలంటే నీలా, నువ్వు చచ్చిపోయినట్లే కాదు, అతనే చంపినట్లు కూడా నమ్మించబోతున్నాం...." అన్నాడు ప్రకాష్ ఆలోచనల్లో పడిపోతూ. "స్లీప్ వాకర్ కదూ? బెస్టు సొల్యూషన్. నిద్రలో చేసిన పని....నమ్మకేంచేస్తాడు? సాక్షులు కూడా వుంటారు. ఇంకేం"....

"నీలా, నువ్వు రేపు రాత్రి పన్నెండూ ఒంటి గంట ప్రాంతాల నాకోసం ఇంట్లో ఎదురుచూస్తూండు. అయితే నీ భర్త పడుకోబోయేముందు — ఆ మహా పురుషుడు పాలు తాగుతాడనుకుంటాను? — అందులో మందు కలుపు. స్లీపింగ్ పిల్స్ తాగి సుభ్రంగా నిద్ర పోతాడు. నేను మళ్ళీ కెమెరాతో, ఒక బీరు సీసాలో మేక రక్తంతో వస్తాను"....

"మీరిప్పుడు వేర్వేరు — పక్క ప్రక్క గదుల్లో పడుకుంటున్నారనుకుంటాను? నీ గదిలోనే నేను

సృష్టిద్దాం. నీ బెడ్ మీద రక్తం చిమ్ముదాం. నేలమీద కొంత ఒలికిద్దాం, కిచెన్‌లోంచి కూరలు కోసే కత్తి తెచ్చి, రక్తంలో ముంచి అక్కడ పడేద్దాం. నీ చేతి గాజులు కొన్ని ముక్కలు చేసి బెడ్ మీద పడేద్దాం. నువ్వు రేపు రాత్రి ఏ చీరలో అయితే వుంటావో, ఆ చీరను విప్పేసి మరొకటి కట్టుకోవాలి. ఆ విప్పిన చీరను రక్తంతో తడిపి బయట కారులో వెనుక సీట్లో ప్లాంట్ చేద్దాం... వింటున్నావా?"

తలూపిందామె.

"అప్పుడు నేలమీద రక్తంలో నువ్వు కాళ్ళు తడుపుకోవాలి. నేను నీ భుజాలు పట్టుకొని ఈడ్చుకుపోతాను బయటికి—నడవలోంచి మెట్ల దగ్గరికి. ఆ తర్వాత కిందికి, నీ పాదాలు అప్పుడు దారి పొడవునా మరకలు సృష్టిస్తాయి-అతను ఈడ్చుకుపోయినట్టు. కారు పోర్టికోలో ఆగి వుంటుంది. వెనుక సీటుమీద మరికొన్ని మరకలు. గేటు బార్లా తెరచి వుంటుంది. ఆ కారులో నీ భర్త కూర్చుని వుంటాడు."

"యూ సీ నీలా, నీ భర్త సోమ్నాంబులిస్టు. నిన్ను నిద్రలో చంపి తీసికెళ్ళి కారులో యెక్కడో పారేసి వచ్చి అలా కూర్చున్నాడన్నమాట. వింటున్నావా? అలాగే నిద్రపోయాడు. అతన్ని తీసుకొచ్చి మనం అలా కూర్చోబెడతాం కారులో, డ్రైవింగ్ సీట్లో. స్లీపింగ్ పిల్స్ ప్రభావంలో వుంటాడు. మనకే ప్రమాదం వుండదు. అతని చేతులకీ, వంటిమీద కూడా రక్తాన్ని పూస్తాం. చెప్పులకి కూడా. దట్సాల్, అంతే.... ఇంట్లో పనివాళ్ళు ఎప్పుడు లేస్తారు ఉదయం?"

"బుచ్చమ్మ అయిదు గంటలకి లేస్తుంది, భాస్కర్

కూడా అప్పుడే."

"అప్పుడు వాళ్ళు బయట కారూ, కారులో రావుని చూసి కేకలు వేస్తూ గొడవ చెయ్యరు కదా?"

"ఊహు, అలా చెయ్యరు."

"అదే నేనాలోచించింది. అతనంటే వాళ్ళకి భయం భక్తీ, అభిమానం, జాలీ, విధేయత ఎక్స్‌ట్రా ఎక్స్‌ట్రా కదూ? నువ్వంటేనే అసహ్యం వాళ్ళకి. నువ్వు చచ్చి పోయావంటే బాగైందనుకుంటారు....నీ భర్త చంపి నందుకు ఇంకా సంతోషిస్తారు .... వాళ్ళు కారులో పరిస్థితి చూసి, ఇంట్లో నువ్వు లేకపోవడమూ, నీ గదిలో బీభత్సమూ చూసి, ఏం జరిగి వుంటుందో సులభంగా గ్రహించేస్తారు."

"అవును."

"నిన్ను భర్త చంపేశాడనుకుంటారు రాత్రి. రోజూ నిన్ను హింసిస్తున్నాడు. రాత్రి షిటాఫ్ యాంగర్‌లో నిద్రలో వచ్చి చంపేశాడనుకుంటారు. కారులో ఎక్కడో పారేసి వచ్చి అక్కడే కూర్చుని నిద్రపోయాడను కుంటారు. కంగారుపడుతూ అప్పుడు లేపితే లేస్తాడు. ఏం జరిగిందో వాళ్ళు చెప్పాక నిలువునా ....సరే, నువ్వూహించుకో అతని పరిస్థితి!"

"అప్పుడేం చేస్తాడు? గంతులేస్తూ గబగబా వాళ్ళతో అంతా శుభ్రం చేయించేస్తాడు. తను స్నానం చేసేస్తాడు. వాళ్ళు చెప్పినట్టు వింటారు, యజమానిని కాపాడు కోవాలి. నువ్వు పోతే పోయావ్, దే వోంట్ కేర్. ముగ్గురూ కలిసి అంతా హుష్‌కాకీ చేసేసి, మళ్ళీ యెప్పటిలా వుంచుతారు ఇంటిని....అవునా?"

"అవునంతే జరుగుతుంది!"

"ఇహ వాళ్ళకు చెప్పలేని భయాలు, నీలా! శవం ఎక్కడుందో, యెవరికి కన్పిస్తుందో, పోలీసులెక్కడ వస్తారో.... ఇలా అనుక్షణం భయపడి చస్తుంటారు. నీ భర్త శవాన్ని యెక్కడ వదిలాడో చెప్పలేదు. అలాగే భయపడుతూ భయపడుతూ బ్రతికున్నంత కాలం చావాలి, నీలా! క్షీణించి, శుష్కించిపోవాలి! నాకదే కావాలి.... జీవితాంతం అతనికి నరకం! ఆ నరకాన్ని నేనింకా ఎక్కువ చేస్తాను ...."

"ఎలా?"

"ఇక్కడొక లూప్ హోల్ వుంది. అది దొరక్కూడదతనికి! అతనికే అనుమానమూ రాకూడదు, మనం చేసిందాంట్లో. నువ్వు సేఫ్‌ని ఖాళీచేసి పోతావ్. అవెలా జరిగిందనే సందేహం సహజంగానే వస్తుందతనికి. దాంతో అతనెక్కువ ఆలోచించకుండా—అయిడియాలు తట్టకుండా—నేనీ పని చేస్తాను...."

"ఏమిటది?"

"అతన్ని కారులో కూర్చోబెట్టినప్పుడు ఫోటోలు తీస్తాను. వెనుక సీట్లో దృశ్యం కూడా తీస్తాను. ఆ తర్వాత ఇంట్లో బీభత్సానికి కూడా కొన్ని స్నాప్స్ తీసుకుంటాను. అప్పుడు, ఉదయం అతనికి ఫోన్ చేస్తాను."

"ఏమని?"

"మిస్టర్ ప్రభాకరరావు, మైడియర్ పూర్ ఫెలో, యెలా వుంది దెబ్బకు దెబ్బ? నన్ను జయించానని విర్రవీగావు కదూ? ఇప్పుడేం జరుగుతుందో చూడు! జీవితాంతం దయాదాక్షిణ్యాలుమీద బ్రతకాలి! నిన్ను గులాములా ట్రీట్ చేసి, కుక్కలా ఆడిస్తాను. రాత్రి

నువ్వు నీ పెళ్ళాన్ని చంపి పారేయడం నాకు కనువిందు చేసింది.... నీ వెనుకే ఇంటికొస్తూ కెమెరా తెచ్చుకొని కావల్సినన్ని ఫోటోలు తీసుకున్నాను. వాటికి నువ్వెలాగూ మూల్యం చెల్లించక తప్పదు కాబట్టి, అదెప్పుడో ఇంకా ఎందుకని అప్పుడే ఖాళీచేసి పోయాను ఖజానాని.... సారీ, ఇలా స్వేచ్ఛ తీసుకున్నందుకు. ఈసారి తప్పకుండా ఫోటోలు పంపడం మర్చిపోనని ప్రామిస్ చేస్తున్నాను— ఎలా వుంది?" నవ్వాడు ప్రకాష్.

ఆమె చప్పట్లు కొట్టింది సంతోషంతో. "బాగుంది! బాగుంది!"

ప్రకాష్ తృప్తిగా చూశాడు. "అలా చేద్దాం. ఇందులో ఏ మోసమూ లేదు. సక్సెస్ గ్యారంటీ సెంట్ పర్సెంట్ ఇస్తాను. మరి.... నా ఫీజు స్పాట్ పేమెంట్ జరగాలి."

"అలాగే! అప్పుడే ఇచ్చేస్తాను. నువ్వు చెప్పిందంతా పూర్తిచేశాక సేఫ్ తెరుద్దాం. అది అతని గదిలోనే వుంది. తాళాలు తలగడకిందే వుంటాయి. తెరచి మనం వాటాలు పంచుకొని వెళ్ళిపోదాం...."

8

గోడ దూకాడు ప్రకాష్.

చేతిలో సంచి పట్టుకొని వేగంగా వురికాడు లోపలికి.

అతడి కళ్ళు చురుగ్గా పరికిస్తున్నాయి. మెదడు ఎలర్టుగా వుంది. చీకట్లో మేడమీద ఒకే ఒక్క గదిలో లైటు వెలుగుతున్న బంగళాకేసి పరుగుతీస్తున్నాడు, మరి ఎటు చూడకుండా.

అతను బంగళాని సమీపిస్తూ, లోపలినుంచి ఎవరైనా వస్తారేమోనని చూశాడు. కానీ రాలేదు. అతనాశించి

నట్లు ఆమె రాలేదు. ముందు తలుపు తీసే వుంది. లోప లంతా చీకటి! తను చెప్పిన సమయానికి ముందే వచ్చాడు. ఆమె ఎక్కడుంది? గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటూంటే, చప్పుడు గాకుండా అడుగు పెట్టాడు హాల్లోకి.

మేడమీద లైటు ఎందుకు వెలుగుతోంది?

ప్రశ్న ఉదయించిందతని మెదడులో.

పైకి మెట్ల దగ్గరికి నడుస్తూ, గుండె నిబ్బరం చేసు కున్నాడు. ఇంట్లో యెక్కడా శబ్దాలు లేవు. తలుపు ఆమే తీసి వుంచిందా? గదిలో ఎదురు చూస్తోందా? పైకి చేరుకుని, అతను నడవలో నడుస్తూ గదుల్ని చూడ సాగాడు. ఆ వరుసలో రెండు గదులు మూసి వున్నాయి. మూడో గదిలో నే లైటు వెలుగుతోంది, తలుపు తెరిచి వుంది.

ప్రకాష్ ఆగాడు. చెవులు రిక్కించాడు.

లోపలేదో శబ్దమవుతోంది....

గోడకి చేరబడి, జాగ్రత్తగా తొంగి చూశాడు లోపలికి.

ఆ గది ఆమెది కాదు.

ఆమె భర్త బెడ్ మీదే వున్నాడు, నిద్రపోతూ.

ఆమె బెడ్ ప్రక్కనే, తలవైపున, నిలబడి వుంది అటు తిరిగి. ఆమె చేతిలో తాళాల గుత్తి చప్పుడు చేస్తోంది, సేఫ్ కీ హోల్ లో పెట్టి తిప్పుతోంటే....

ఆమె ఏ మాత్రం తొందరలేకుండా, తాపీగా తెరు స్తోంది సేఫ్ ని....అప్పుడే! అప్పుడే యెవరన్నారు తెరువ మని? యెందుకీ తొందర?

ప్రకాష్ వెన్ను జలదరించింది—తెరచుకున్న సేఫ్ లోపలికిచూసి!

బ్లడీ ఇంపోటెంట్, బాగా సంపాయించాడు....

ప్రకాష్ ఇక లోపలికి వెళ్ళిపోవాలన్న ఆత్రుతని అణచుకున్నాడు. ఏమిటామె ఉద్దేశ్యం? ఏం చేస్తోందిప్పుడేది? చూడాలి....ప్రకాష్ చూస్తున్నాడు. ఆమె సూట్ కేసులో సేఫ్‌ని ఖాళీచేస్తోంది. నోట్లు, నగలు. కట్టలు, కుప్పలుగా పడుతున్నాయి. ఆమె చకచకా పని పూర్తి చేసుకుంటోంది. ప్రకాష్‌కి నోరు పిడచగట్టుకు పోతోంది. కళ్ళప్పగించి చూస్తున్నాడు. ఆమె మాత్రం మరెటూ చూడటం లేదు. తన లోకంలో వుంది. ఎంతగానంటే....తన ప్రక్కనే ఏం జరుగుతోందో తెలియదు.

ప్రకాష్ ఉలిక్కిపడి చూశాడు. చూసి గట్టిగా అరవాలనుకున్నాడు—

కానీ అప్పటికే ఆలస్యమైంది—

స్లీప్ వాకర్ కమ్ సెన్స్‌లెస్ సిల్లీ ఫూల్ అనుకున్న ప్రభాకరరావు, వళ్ళు విరుచుకుంటూ లేచి కూర్చున్నాడు.

9

"ని—ని—ని—నీలా..!!!" అని అరుద్దామనుకున్నాడు ప్రకాష్, అప్పటికీ.

కానీ గొంతు దాటి రాలేదు మాటలు. కాళ్ళు చేతులతో బాటు నోరు కూడా పడిపోయినట్లుంది పరిస్థితి! కొయ్యలా నిల్చున్నాడు, కళ్ళు విప్పదీసుకుని చూస్తూ.

రావ్ నిదానంగా బెడ్ దిగి, తీరికగా ఆమె వెనుకకు వచ్చాడు. అతడి కళ్లు నిద్రలోంచి మేల్కొన్నట్లు లేవు, నిద్రలో నడుస్తున్నట్లూ లేవు, పూర్తి మెలుకువతో వుండి అతనంతవరకూ నిద్ర నటించాడని చెప్తున్నాయి!

"నువ్వు పతిద్రోహి వేననుకున్నాను, ఇప్పుడు దొంగవు

కూడా నన్నమాట" వెలువడ్డాయి మాటలు అక్కడి గొంతునుంచి శాంతంగా.

గిరుక్కున తిరిగిందామె, అదిరిపడుతూ.

ఆమె చేతిలో నోట్లూ, నగలూ జారిపోయాయి.... జలజలా.

కెవ్వున కేక వేసి కళ్లు మూసుకుంది, యెదురుగా ఏదో భూతాన్ని చూసినట్టు.

అప్పుడు జరిగింది—

దాదాపు ఆ కేకతో పాటే బాల్కనీ కిటికీలోంచి దుబ్బుమని ఓ ఆకారం దూకింది లోపలికి..అది విసురుగా అక్కడ్నించి రావ్ వెనుకకు రాబోయింది, అది గ్రహించి రావ్ చటుక్కున పక్కకు తొలిగాడు. ఆ ఆకారం ఠక్కున మధ్యలోనే ఆగిపోయింది, సంకెళ్ళు వేసినట్టు.

ప్రకాష్ గాభరాగా, ఆశ్చర్యంగా చూశాడతన్ని. అతనికి తన వయసే వుంటుంది. బక్కగా వున్నాడు. చిన్న ముఖం. చేతుల్లో ఏమీ లేదు. కానీ కుడిచెయ్యి విరిగినట్టు మెడకి స్లింగ్‌తో చేతికి సిమ్మెంట్ ప్లాస్టర్ వుంది....

ప్రభాకరరావు నవ్వుతూండడం చూసి తేరుకున్నాడు ప్రకాష్.

"రా, రా, ప్రియుడా, నీకోసమే యెదురుచూస్తున్నాను...."

నీల కళ్ళు తెరచి చూసింది. ఆ యువకుడు చటుక్కున ఆమె దగ్గరికి జరిగాడు. నీల అతన్ని పట్టుకుని భర్తని భయకంపితురాలై చూసింది. "నువ్వూ—పాలుతాగి—"

నవ్వాడు రావ్ మళ్ళీ, "పాలకంటే ముందు విరుగుడు

తా గాను," చెప్పాడతను భుజాలెగరేస్తూ. "మీ రెలా పోతారో చూద్దామనిపించింది .... ఏదీ, పారిపోండి చూస్తాను? నేను పది లెక్క బెట్టేలోగా మీరు గేటు దాటి వెళ్ళిపోవాలి, ఆ తర్వాత నేను ఫోన్ చేస్తాను పోలీసులకి. సరేనా? ఈ గేమ్ నాకు బాగుంది.... సినిమాల్లో నే చూశాను. ఇప్పుడు స్వయంగా చేస్తున్నాను. కమాన్ సూట్ కేసు ఎత్తుకోండి....వన్, టూ త్రీ...."

"నీకెలా తెలిసింది మా గురించీ!" అరిచింది నీల, అతని మీదికి పోతూ.

రావ్ ఆమెని హేళనగా, ఏవగింపుగా చూసి, గడ్డం పట్టి వెనక్కి తోశాడు. "తెలుసుకున్నా నే, నీతిలేని దానా. ఏం, కష్టమనుకున్నావా? నీ నాటకం, జాణతనం నాకంతా తెలుసు. జారిణికైనా పోషించే వాడిమీద భక్తి వుంటుంది. విశ్వాసంగా పడివుంటుంది. కానీ నువ్వు? నువ్వంతకన్నా హీనంగా దిగజారావు!

ఎలా తెలియదు నీ రంకుతనం? వళ్ళంతా దెబ్బలు తగిలించికుని, బాత్ రూంలో జారిపడ్డానంటే నమ్మేస్తాననుకున్నావా నన్ను? అనుమానించి, కనిపెట్టి నిన్ను చూస్తే — రాత్రిళ్ళు నాకు పాలలో నిద్రమాత్రలు కలిపిచ్చి, ఈ గదిలో తలుపు వేసుకొని, నీ ప్రియుడితో తన్నించుకుంటూ, నేను కొడుతున్నట్లు జీతగాళ్ళకి నమ్మిస్తూంటే చేతులు ముడుచుకూర్చుంటాననుకున్నావా? నీ ఉద్దేశ్యమేమిటో తెలుసుకుందామని నియమించాను డిటెక్టివ్ ని! అప్పుడే తెలిసిపోయింది నీ పూర్తి స్కీము, కుట్ర —"

ఉలిక్కిపడి ఆ యువకుడు ముందుకెళ్ళాడు, ఆవే

శంతో వూగిపోతున్న ఆమెని పట్టుకుందామని. విదిల్చి కొట్టి అరిచిందామె భర్తమీదికి పోతూ. "అవును చేశాను! అలాగే చేశాను! బాగా చేశాను! ఇంకా చేస్తాను! చేసి తీరుతాను! నువ్వేం చేస్తావ్? నీకేం చాతవుతుందని పెద్ద మాట్లాడుతున్నావ్? నీకూ ఆ మునగ చెట్టుకీ ఏం తేడా వుంది? నువ్వెంత మగాడివో చూశాను! తరించాను నీ మగతనానికి! నీకు నా దండాలు మహాప్రభో, కడుపు నిండిపోయింది నీ మగసిరికి! మురిసి పోయాను నీ...."

ఆమె పకపకా నవ్వింది. "సిగ్గులేదూ, నన్ననడానికి? నీ మొహానికి మాటలు కూడానా? ఆ ప్రకాష్‌గాడు నన్నవమానించి పోతే నువ్వేం చేశావ్? ఆడదాన్ని— నేను వూనుకుని—బయట మందిని కూడగట్టుకుని తన్నించాలా వాడ్ని! వాడు తీసిన ఫోటో రీలుని ఈ సుమన్ చేత నేను తెప్పించి నాశనం చేయాలా! నువ్వు గాజులేసు కూర్చుంటావా? పెళ్లాన్ని సుఖపెట్టలేవు సరి! ఇంటి మీదికి వెధవలు వచ్చి నన్ను దోచుకుపోతూంటే చూస్తూ కూర్చుంటాడా మొగుడు! ఏం మొగుడమ్మా! యెక్కడి మొగుడమ్మా! భలే మొగుడే దొరికాడు నాకు...."

ఆమె నవ్వుతోంది విరగబడి....

"నువ్వెంత సిగ్గు వదిలేశావు....నువ్వు ముదనష్టపు దానివే!" అన్నాడు రావ్ ఆవేశాన్ని అణచుకుంటూ, ఏవగింపుగా. "నిన్ను బుద్ధి లేక చేసుకున్నానే, దరిద్రపు మొహందానా! నీ సుఖానికి లోటొచ్చిందని నాతో అన్నావా ఎప్పుడైనా? నా డబ్బు నీ నోరు మూయించింది! అందుకే జీతగాళ్ళతో సానివేశాలు వేశావ్! ఇంటి పరువు బజార్లో పెట్టావ్! ఆ ఒక్కటీ తప్పితే.

నీకేం తక్కువ చేశాను చెప్పు? డబ్బిచ్చాను, నగలిచ్చాను, హోదా ఇచ్చాను. నాదంతా నీదే అన్నాను యెప్పటికైనా. పెళ్ళిగాక ముందు నీ స్థితేమిటి! ఇప్పుడేమిటి! ఆలోచించు—"

"ఆ ప్రకాష్‌గాడు నీ పని పట్టకముందు బాగానే వున్నావు. ఈ ప్రియుడితో నీకు బాగానే జరుగుతోంది. పిల్లలు పుట్టకుండా జాగ్రత్త పడుతున్నావు. పిల్స్ వాడుతున్నావ్, నా భయానికి. నీ ఈ వ్యవహారం నాకు మొన్న డిటెక్టివ్ చెప్పేవరకూ తెలియదు! ఆ ప్రకాష్‌గాడు యెప్పుడైతే నీకు జన్మకు సరిపడా సుఖాన్నిచ్చి పోయాడో, అప్పుడే నీకు అయిడియాలొచ్చాయి. ఈ ప్రియుడి మాయలోపడి నీకు నామీద అంతవరకూ వున్న ప్రేమా గౌరవం కూడా పోయాయి—నా డబ్బు చూసి అవిచ్చావనుకుంటే! నాకిలా ద్రోహంచేసి, దోచుకు పోవడానికే సిద్ధపడ్డావ్—"

"దోచుకుపోతాను! ఇదంతా నాదే అన్నావ్, తీసుకు పోనీయ్!"

"నీదేనా—ఇదంతా నీదే! కాదన్నానా? కానీ నా తదనంతరమన్నాను. నేను బ్రతికుండగా కాదు. నా పెళ్ళాం నన్ను దోచుకుని ప్రియుడితో లేచిపోయిందనే అవమానం భరించలేను. అర్థమైందా? నేను పోయాక ఏమైనా చేసుకో! అందుకే ఆ ప్రకాష్‌గాడు నీకు బుద్ధి చెప్పిపోతే ఏమీ చేయలేకపోయాను. రెండోసారి లోకం వాడ్నే నమ్ముతుందే, వెర్రిదానా అన్నాను. నవ్వుల పాలవుతాం మనం. తప్పు నీదేనని నిందించానా నేను? బాధించానా నిన్ను? యెప్పటిలాగే చూసుకుంటానన్నాను. ఇంటి పరువు కాపాడుకోవాలి. నిన్ను వెళ్ళ

గొట్టలేను. నీమీద నాకేం కోపం కలగలేదు, సానుభూతి తప్ప. కానీ దానికీ నువ్వు అర్హురాలివి కాలేకపోయావ్."

"షటప్ నోరు! అర్హతల గురించి మాట్లాడుతున్నావా?"

రావ్ చెయ్యెత్తాడు ఆమెని కొట్టడానికి. ఆ యువకుడు వెనక్కి లాగకపోతే చెంప పగిలేదే! తలుపు ఇవతల చెమటలు కక్కుతున్నాడు ప్రకాష్—వింటూ, చూస్తూ.

"నన్ను అమర్యాదగా సంబోధించే స్థితికి యెదిగావన్నమాట నువ్వు?" అన్నాడు రావ్ నిప్పులు కక్కుతూ. "అన్నీ వదిలేసిన దానివి....యూ ఆరే వ్హోర్! నేనా లస్యంగా కళ్ళు తెరిచాను. ప్రకాష్‌గాడి దెబ్బకి నీకిలాంటి అయిడియాలు తడతాయని నేనెలా అనుకుంటాను.... వాడ్ని మభ్యపెట్టి, ఆశపెట్టి, రెచ్చగొట్టి—"

"అవును, మభ్యపెట్టాను—వాడి సానుభూతికోసం! ఆశపెట్టాను—నా పని జరగడంకోసం! రెచ్చగొట్టాను తన్నించి—నా కసి తీరడానికీ, నీమీద కక్ష గట్టడానికీ! నువ్వేం చేస్తావ్?" ఆమె విసురుగా సూట్‌కేసు అందుకుని, కిందపడ్డ నోట్లూ, నగలని అందులో వేసుకుంది.

"నేనిలాగే చేస్తాను. నువ్వు చచ్చేవరకు నేనెందుకాగాలి? దొంగతనంగా నా కోర్కెలు యెందుకు తీర్చుకోవాలి? స్వేచ్ఛగా నే పోతాను! నేనేమీ దొంగిలించడంలేదు—నువ్విస్తానన్నదే పట్టుకుపోతున్నాను. నువ్వేం చేస్తావిప్పుడు? నన్నేం చేస్తావ్."

"నువ్విప్పుడు నా భార్యవి కావు. వింటున్నావా? బిచెస్‌కి నేను రొట్టెముక్క కూడా వేయను. నా సంపదమీద నీకిప్పుడేం అధికారం లేదు. నిన్నే ఇదంతా

అనాథాశ్రమానికి వ్రాసేశాను. తెలిసిందా? కాబట్టి నువ్విప్పుడు దొంగవి. ఆ నూట్ కేసుతో నువ్వు గడప దాటు, నీ వెనుక పోలీసులుంటారు...." రావ్ చెప్పి నవ్వాడు.

వాళ్ళిద్దరు క్షణంపాటు చూసుకున్నారు ఒకర్నొకరు శీలా, సుమన్.

"ఇక అర్థమైందా? ఆలస్యం చేయక నిర్ణయించుకో" అన్నాడు రావ్.

"నన్నిలాగే గెంటేస్తావా, ఏమీ ఇవ్వకుండా?"

"నేనెందుకు గెంటేస్తాను? నీవాడు తీసుకుపోతాడు. నేను నీకెందుకివ్వాలి? తీసుకుపోయేవాడు తీరుస్తాడు అన్నీ!" రావ్ అతని వైపు చూశాడు.

"ఏరా, ప్రియుడా! తీర్చవూ? బొమ్మ కావాలి, సొమ్ము కావాలి అంటే యెలారా! సొమ్మించుకొని బొమ్మని ఆశించాలి. అప్పుడే అర్హత. నానుంచి ఆశించకు. ఆ మిగిలిన చెయ్యి కూడా విరుగుతుంది. ఇప్పటికే ఏదేదో చెయ్యాలని ఏమీ చెయ్యలేక అలా నిలబడ్డావ్. నిన్న స్కూటరు మీంచి పడి చెయ్యి విరగ్గొట్టుకున్నావని డిటెక్టివ్ ఫోన్ చేసి చెప్తే, నవ్వాగలేదు నాకు.... బాగయింది రాస్కెల్ కి అనుకున్నాను!"

రావ్ పకపకా నవ్వాడు.

వాళ్ళిద్దరు ఒకర్నొకరు చూసుకుంటున్నారు ఆతృతగా.

ప్రకాష్ కదలకుండా అలాగే నిల్చున్నాడు, చెమటలు కక్కుతూ.

రావ్ ఇంకా నవ్వుతున్నాడు, విజయం తాలూకు నవ్వు అది. నవ్వితే అతనికి కన్నీళ్లు వస్తాయి. అతి నవ్వు అనర్థదాయకమన్నారు. అతని నవ్వుకి అనకట్టవేస్తూ

పడిందొక తలమీద ఘాతం! మెరిసిందొక కళ్ళముందు మెరుపు! కమ్ముకున్నాయి యెదురంతా చీకట్లు! పడ్డాడు నేలమీద దుబ్బుమని శబ్దం చేసుకుంటూ. ఆమెను వెంటనే ఘాతంమీద ఘాతం! బాధమీద బాధ!

"పోలీసుల్ని పిలుస్తావ్రా? మమ్మల్ని పట్టిస్తావ్రా? చావు! నువ్విలాగే చావు! చచ్చిపో చేతకాని వాడా.." విజృంభించి వీరావేశంతో బాదేస్తున్నారు వాళ్ళిద్దరూ. ఆమె చేతిలో సూట్ కేసు పదేపదే అతని తలమీద పడుతోంది. అతని బూటుకాలు కడుపులో తగులుతోంది. అతను కాళ్ళూ చేతులు కొట్టుకుంటూ దొర్లుతున్నాడు. తల పచ్చడయిపోతోంది....రక్తం వరదలవుతోంది.... క్షణాల్లోనే అతను చలనం కోల్పోయాడు. హఠాత్తుగా అతని ఎగవూపిరి ఆగిపోయింది....

హంతకులు పరుగుతీశారు—

అప్పుడు తేరుకున్నాడు ప్రకాష్. అతని చేతిలో సంచి జారి కిందపడింది. వాళ్ళు బయటకొచ్చేస్తున్నారు వేగంగా....ప్రకాష్ కేదో విచిత్ర శక్తి ఆవహించిందా క్షణంలో. వేగంగా మార్పులు జరిగి, అతన్ని ముందుకు తోసింది. వంగి సంచిలోంచి రక్తం బాటిల్ తీసుకొని లోపలికి జొరబడ్డాడు—బయటకొచ్చేస్తూన్న వాళ్ళిద్దర్నీ విసురుగా ఢీకొట్టాడు, వాళ్ళని వెనక్కి నెట్టేస్తూ.

గావు కేక వేసింది। నీల, సూట్ కేసుని వదిలేస్తూ. అతని కళ్ళలో ఆమెకి తన మృత్యువే కన్పించింది....ఆమె ఇంకా కేక పూర్తిచేయకుండానే, ప్రకాష్ చేతిలో బాటిల్ ఆమె నేస్తం తలమీద పడింది. ఫెళ్ళున పగిలి భళ్ళున రక్తం జలజలా కారిందతని వళ్ళంతా....నీల మళ్ళీ కెవ్వుమంది. చాచి ఆమె ముఖం మీద కొడుతూ

ప్రకాష్ పగిలిన బాటిల్ ని సుమన్ కడుపులో దింపేశాడు.

నేల కూలాడతను, జంతు రక్తంతో తన రక్తాన్ని కలుపుకుంటూ. వెళ్ళి గోడకి కొట్టుకున్న నీల, ఒక వెర్రి కేకతో ప్రకాష్ మీదికి లంఘించింది — పళ్ళు బిగిస్తూ, పొడవాటి గోళ్ళున్న చేతుల్ని విసురుతూ.

ఆమె రెండు చేతులూ దొరకబుచ్చుకుని ప్రకాష్, గిరగిరా తిప్పుతూ హఠాత్తుగా వదిలేశాడు. ఆమె వెళ్ళి స్టీలు బీరువా అంచుకు గుద్దుకుని దభీమని కిందపడింది. అదే క్షణంలో కిందనుంచి అరుపులూ, పరుగెత్తుకొస్తున్న అడుగులూ విని ప్రకాష్, రెండంగల్లో వెళ్ళి ఆమె తల పట్టుకున్నాడు. దాన్ని బీరువాకు పెట్టి కొట్టసాగాడు. బలంకొద్దీ కొట్టసాగాడు....కసి కొద్దీ కొట్టసాగాడు. ఎప్పుడో పగిలి లోపలి భాగాలు వెలుపలికొచ్చేసి రక్తం వరదలుగా ప్రవహించి పోతోంది...కానీ ప్రకాష్ ఆగలేదు.

పైకి వురికి వచ్చిన బుచ్చమ్మా, భాస్కర్ లు తలుపు దగ్గరే ఆగిపోయారు, కళ్ళు తేలవేస్తూ. దభీమని కిందపడి స్పృహ తప్పింది బుచ్చమ్మ. ఎలాగో నిలదొక్కుకుని భాస్కర్ లోపలికి పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

"బాస్!" అరిచాడతను కంపించిపోతూ. "అయ్యో.. బాస్ ఏమిటిది.... బాస్!.... ఓహ్, బాస్..ఏమిటిదంతా!"

ప్రకాష్ చేతుల్లోంచి జారిపడిపోయింది నీల—వికృతంగా వుందామె, నిర్జీవంగా.

ప్రకాష్ చిన్నగా వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. అతడి కళ్ళలో మృత్యువు ఇంకా నాట్యమాడుతూనే వుంది.

భాస్కర్ వెనక్కి జరిగిపోయాడు, బెదిరిపోతూ. "అయ్యో....అయ్యయ్యో....ఎంత పని జరిగింది..నువ్వెంత

పని చేశావు, బాస్!"

ప్రకాష్ లేచి నిలబడ్డాడు నిదానంగా, చేతులకయిన రక్తాన్ని షర్టుకి తుడుచుకుంటూ. ఆవేశాన్ని తగ్గించుకుంటూ గదిలో చుట్టూ చూశాడు, శవాలని. అప్పుడే అతని కళ్ళలో సంతృప్తి వ్యక్తమైంది.

"అయ్యో, ఎందుకిలా చేశావ్! ఎందుకు చేశావ్!" భాస్కర్ అరుస్తున్నాడు.

ప్రకాష్ అతన్ని సమీపించి నవ్వాడు గర్వంగా. "ఎలా చేశానో చెప్పు, బాసడు బాగా చేశాను కదూ? వీళ్ళు నీ దొరని చంపారు. నేను వీళ్ళని చంపాను.... ఎలా వుంది."

"ఓహ్...." భాస్కర్ కళ్ళు మూసుకున్నాడు. "అయితే మంచి పని చేశావ్, బాస్. బాగా చేశావ్. కానీ నువ్వు వెళ్ళిపో! ఇక్కడ వుండకు, వెళ్ళిపో! వీళ్ళలో వీళ్ళు కొట్టుకు చచ్చారని చెప్తాను—నువ్వు పారిపో!"

భాస్కర్ ఏడ్చేస్తూ ప్రకాష్‌ని పట్టుకు లాగాడు.

ప్రకాష్ నిర్లిప్తంగా నవ్వాడు, కింద చూస్తూ. బీరువా దగ్గర బోర్లా పడివుంది నీల శవం. భాస్కర్‌ని విడిపించుకుంటూ అక్కడికెళ్ళాడు ఆయాసంగా. అలసటగా, ఆమె శవంమీద చతికిలబడి, "ఏడ్వకురా, ఫూల్!" అన్నాడు. కాళ్ళు సుమన్ శవంమీద జాపాడు.

అది చూడలేక కళ్ళు గట్టిగా మూసుకున్నాడు భాస్కర్.

"ఓహ్, బాస్! నువ్వు పారిపో ఇక్కడ్నించి!"

"ఏడ్వకు ఫూల్, ఏడ్వకు! నన్నెందుకు పారిపొమ్మంటున్నావ్? ఆ నాడు చేయని నేరానికి శిక్ష అనుభవించ

లేసు–? ఇప్పుడు చేసి అనుభవించడంలో తప్పేముంది?"
నవ్వాడతను పేలవంగా, తలెగరేసి. "లేదు, పారిపోను.
నామీద అప్పటి నింద పోవాలిప్పుడు....నన్నవమానించి
వెలివేసిన పెద్దలలంతా తలలు వంచుకోవాలిప్పుడు!"

ఆవేశంగా అరిచాడతను, సుమన్ శవాన్ని తన్నేస్తూ.

"నీ దొర—భాస్కర్—చాలా మంచివాడురా! గుడ్
ఫెలో. నేనే అపార్థం చేసుకున్నాను. ఈ బిచ్
మాయమాటలు నమ్మి మోసపోయాను. అపకారం తల
పెట్టాను, నీ దొరకి. ఇప్పుడిలా మూల్యం చెల్లించుకుం
టున్నాను. చాలదూ ఈ ప్రాయశ్చిత్తం?"

"అయ్యో, వద్దు బాస్! నువ్విక్కడ వుండొద్దు!
పారిపో! వాళ్ళలో వాళ్ళే కొట్టుకు చచ్చారని చెప్తాను
పోలీసులకి! దీనికి శిక్ష వద్దు నీకు! బాస్—ప్రకాశన్నా—
నా మాట విను...." ఏడ్చేస్తూ ప్రకాష్ భుజాలు పట్టు
కున్నాడు భాస్కర్.

అతని చేతులు తీసేశాడు ప్రకాష్. "నన్నొదులు
భాస్కర్. మా అమ్మ నాకో మాట చెప్పేది....
ఏమిటో తెలుసా? క్షుద్రుల్ని క్షమించకు అని వాళ్ళని
శిక్షించడానికి దేనికీ భయపడవద్దని. కొంచెం క్రూడ్ గా
వుంది కదూ? అయినా ఆమె మాటంటే బ్రహ్మ
వాక్కు నాకు. అందుకే ఈ పని చేశాను.... ఈ బిచ్ కీ,
ఆ సనాఫె బిచ్ కీ ఈ లోకంనించి విముక్తి కలించాను.
నేనేం విచారించడం లేదు. నాకు చాలా సంతోషంగా
వుంది. ఎందుకనంటే భాస్కర్, హంతకుడు కంటే
అధముడు రేపిస్టు. రేప్ ఈజ్ క్రైం వరస్టు దెన్
మర్డర్ అన్నారు. నాకు రేపిస్టు కంటే హంతకుడ్ని
అనిపించుకోవడంలోనే తృప్తి. నా మీద కళంకం

దీనితో పోతుంది. పిలువ్ పోలీసుల్ని."

భాస్కర్ ఏడుపాపి రెప్పవేయకుండా చూస్తున్నాడు.

"పిలువ్ పోలీసుల్ని, భాస్కర్."

భాస్కర్ అలాగే చూస్తున్నాడు.

సిగరెట్ తీసి ప్రశాంతంగా వెలిగించుకుంటున్నాడు ప్రకాష్.

"నిన్నే...పిలువ్ పోలీసుల్ని."

"బాస్..."

"పోలీసుల్ని పిలువ్ బాస్టర్డ!"

అదిరిపడి, అక్కడ్నించి పరుగెత్తుకెళ్ళి ఫోన్ చేయసాగాడు భాస్కర్, గబగబా....

—:సమాప్తం:—